

**LEE
CHILD
& ANDREW CHILD**

TOTUUDEN JÄLJILLÄ

Suomentanut Marja Mutru

Karisto
Hämeenlinna

Copyright © Lee Child and Andrew Child 2023
First published in Great Britain in 2023 by Bantam
an imprint of Transworld Publishers

Englanninkielinen alkuteos *The Secret*

Suomenkielinen laitos
© Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-47402-9

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

Larrylle kiitoksin

1

Keith Bridgeman oli vihdoin yksin huoneessaan ja sulki silmänsä. Lääkärinkierrot olivat aamulta jo ohi. Lounas oli tarjoiltu, syöty ja korjattu pois. Muiden potilaiden vieraat olivat lakanneet kolistelemasta käytävässä etsiessään perheenjäseniään ja ystäviään. Sairaala-apulainen oli siivonnut ja mopannut huoneen ja vienyt päivän roskat pois. Lopultakin rauha oli laskeutunut osaston ylle.

Bridgeman oli ollut sairaalassa kuukauden. Niin pitkään, että oli jo tottunut sen rytmiin ja rutiineihin. Hän tiesi, että nyt oli iltapäivän hiljainen hetki. Pieni tauko kaikesta tökkimisestä ja tunnustelusta, jolloin ei patisteltu ylös liikkumaan ja venyttelemään. Kukaan ei vaivaisi ainakaan kolmeen tuntiin. Nyt hän saattoi lukea. Katsoa televisiota. Kuunnella musiikkia. Katsella ikkunasta järven kaistaletta, joka pilkisti viereisten pilvenpiirtäjien välistä.

Tai hän voisi ottaa torkut.

Bridgeman oli kuusikymmentäkaksivuotias. Rapakunnossa. Se oli selvää. Syystä voitaisiin väitellä – oliko se työ, jolle hän oli elämänsä omistanut, loputon stressi vai kaikki ne savukkeet ja alkoholi – mutta lopputuloksesta ei ollut epäselvyyttä. Sydäninfarkti oli ollut niin laaja, että kukaan ei ollut odottanut hänen selviävän.

Niin huonoa ennustetta vastaan taisteleminen oli väsyttävää puuhaa. Hän valitsi torkut.

Nykyään hän valitsi aina mieluiten torkut.

Bridgeman heräsi nukuttuaan vain tunnin. Hän ei ollut enää yksin. Huoneessa oli hänen lisäksi kaksi ihmistä. Molemmat olivat naisia. Ehkä hieman alle kolmikymppisiä. He olivat yhtä pitkiä, ja heillä oli sama hoikka ruumiinrakenne. Toinen naisista oli sängyn vasemmalla puolella, lähempänä ovea. Toinen oli vastaavassa kohdassa sängyn oikealla puolella, ikkunan vieressä. Naiset seisoivat täysin liikkumatta ja tuijottivat häntä hiljaa. Molempien suorat tummat hiukset oli vedetty tiukalle poninhännälle. Heidän kasvonsa olivat ilmeettömät kuin mallinukeilla, ja räikeässä keinovalossa heidän ihonsa näytti aivan muoviselta.

Naisilla oli sairaala-asut ja niiden päällä valkoiset takit. Takit olivat oikean mittaiset. Niissä oli kaikki asiaan kuuluvat taskut, nimilaput ja kulkukortit. Sairaala-asu oli täsmälleen oikeaa sinistä. Naiset eivät kuitenkaan olleet lääkäreitä. Siitä Bridgeman oli varma. Hänen kuudes aistinsa sanoi niin. Se sanoi myös, ettei naisten kuulunut olla täällä. Ja että heistä seuraisi harmia. Hän katsoi kumpaakin tutkivasti. Naisilla ei näyttänyt olevan mitään käsissään. Vaatteet eivät pullottaneet. Ei näkynyt merkkejä veitistä tai käsiaseista. Eikä sellaisista sairaanhoitovälineistä, joita olisi voinut käyttää aseina. Silti Bridgeman ei ollut levollinen. Hän oli vaarassa. Hän tiesi sen. Hän tunsi sen luissaan kuin gaselli, joka oli tullut kahden leijonan yllättämäksi.

Bridgeman vilkasi vasemman reitensä viereen. Kutsupainike oli samassa paikassa, johon hoitaja oli sen jättänyt, ja se lepäsi lakanalla hänen jalkansa ja vuoteen laidan välissä. Bridgemanin käsi syöksähti painiketta kohti. Liike oli ketterä ja tarkka. Nainen oli kuitenkin nopeampi. Hän sieppasi painikkeen ja pudotti sen alas johtonsa varaan, joten nyt se roikkui lähes lattialla ja oli täysin Bridgemanin ulottumattomissa.

Bridgeman tunsi sydämensä tempovan ja jyskyttävän rinnassaan. Kuului sähköinen piippaus. Se tuli vuoteen pääpuolen vieressä seisovasta laitteesta. Laitteessa oli näyttö, jonka yläosan keskellä oli numero, ja koko alaosan poikki mutkitteli kaksi rosoista viivaa. Ensimmäinen viiva kertoi hänen pulssinsa. Se

näytti hurjia piikkejä. Ne etenivät kiihkeässä tahdissa kuin olisivat ajaneet toisiaan takaa. Luku tarkoitti sydämenlyönnejä. Se kasvoi jatkuvasti. Vauhdilla. Piippaukset muuttuivat äänekäämmiksi ja nopeammiksi. Sitten ääni muuttui katkeamattomaksi. Vaativaksi. Sellaista olisi mahdoton olla huomaamatta. Luku lakkasi kasvamasta ja alkoi välkkyä. Sitten se muuttui taas ja pieneni aina nolnaan saakka. Viivat muuttuivat aivan tasaisiksi. Ensin näytön vasemmassa laidassa, mistä ne etenivät koko näytön poikki, kunnes molemmat viivat olivat täydellisen suorina. Kaikki liike näytössä lakkasi. Se oli eloton. Epätoivoista sähköistä ujellusta lukuun ottamatta.

Näytössä näkyi täydellinen sydämenpysähdys.

Mutta vain hetken.

Toinen nainen otti kiinni Bridgemanin ranteesta heti hälytymisen alkaessa huutaa. Hän kiskaisi neliönmuotoisen sinisen anturin irti miehen etusormesta ja kiinnitti sen omaansa. Näyttö välähti kahdesti. Ääni lakkasi. Sydämen lyöntitiheys alkoi kasvaa. Viivat alkoivat taas aaltoilla vasemmalta oikealle. Numerot eivät olleet aivan samat kuin Bridgemanilla. Nainen oli nuorempi. Paremmassa kunnossa. Terveempi. Tyynempi. Luvut olivat kuitenkin riittävän lähellä Bridgemanin lukemia. Eivät liian korkeita, eivätkä liian matalia. Mikään niistä ei saisi aikaan uutta hälytystä.

Bridgeman piteli molemmin käsin sydänalaansa. Hikeä pusertui otsalle ja päänahkaan. Iho tuntui nihkeältä. Hengittäminen vaati ponnistuksia.

Anturin sormeensa kiinnittänyt nainen istahti ikkunan vieressä olevaan vierastuoliin. Vuoteen vasemmalla puolella oleva nainen odotti hetken, katsoi sitten Bridgemanin ja sanoi: ”Anna anteeksi. Tarkoituksemme ei ollut säilyttää. Emme tulleet tänne vahingoittamaan sinua. Haluamme vain jutella.”

Bridgeman ei sanonut mitään.

Nainen jatkoi: ”Meillä on kaksi kysymystä. Siinä kaikki. Jos vastaat niihin rehellisesti, et näe meitä koskaan enää. Lupaan sen.”

Bridgeman ei reagoanut mitenkään.

Nainen huomasi Bridgemanin vilkaisevan hänen ohitseen ovelle. Hän pudisti päätään. ”Jos toivot ratsuväen saapuvan pelastamaan sinut, sinulla kävi huono tuuri. Nuo anturit lipsahtelevat ihmisten sormista yhtenäin. Ja mitä silloin tehdään? Laitetaan se vain takaisin. Jos hoitajien työpisteellä huomattiin hälytys, kaikki olettavat sinun tehneen juuri niin. Joten ensimmäinen kysymys, jos sopii.”

Bridgemanin suuta kuivasi. Hän yritti parhaansa mukaan kostuttaa huuliaan ja veti sitten syvään henkeään. Tosin ei vastataksaan kysymykseen, vaan kutsuakseen apua perinteiseen tyyliin.

Nainen huomasi hänen aikeensa. Hän laittoi sormensa miehen huulille ja poimi jotakin takkinsa taskusta. Se oli valokuva. Hän ojensi kätensä antaakseen kuvan Bridgemanille. Kuvassa oli hansikoitu käsi, joka piteli *Chicago Tribune* -sanomalehden numeroa jonkin talon ikkunan vieressä. Bridgeman erotti lehden päiväyksen. Tiistaina 07.04.1992. Saman aamun lehti. Sitten hän huomasi ikkunan takana kaksi hahmoa. Naisen ja lapsen. Pienen tytön. Vaikka he eivät katsoneet kameraan, Bridgemanilla ei ollut epäilystäkään siitä, keitä he olivat. Eikä missä he olivat. Siinä olivat hänen tyttärensä ja tyttärentyttärensä. Talossa, jonka hän oli ostanut heille vaimonsa kuoleman jälkeen Evanstonista.

Nainen otti kiinni Bridgemanin käsivarresta ja tunnusteli tämän pulssia. Se oli nopea ja pinnallinen. Hän sanoi: ”No niin, rauhoitu. Ajattele perhettäsi. Emme halua vahingoittaa heitä. Tai sinua. Haluamme vain sinun ymmärtävän tilanteen vakavuuden. Meillä on ainoastaan kaksi kysymystä, mutta molemmat ovat tärkeitä. Mitä pikemmin vastaat, sitä pikemmin poistumme täältä. Oletko valmis?”

Bridgeman nyökkäsi ja vajosi takaisin tyyntyä vasten.

”Ensimmäinen kysymys. Tapaat ylihuomenna erään toimittajan. Missä säilytät niitä tietoja, jotka olit aikonut luovuttaa hänelle?”

”Mistä tiedätte minun...”

”Älä tuhlaa aikaa, vaan vastaa.”

”Okei. Kuulkaa nyt. Minulla ei ole mitään tietoja. Kunhan juttelemme.”

”Yksikään luotettava journalisti ei usko ilmiantajaa, jolla ei ole vedenpitäviä todisteita. Missä ne ovat?”

”Mitä ilmiantajaa? Ei tässä sellaisesta ole kyse. Toimittaja on töissä eräässä Akronin kaupungissa Ohiossa ilmestyvässä pikku julkaisussa. Olen syntynyt sieltä. Juttu koskee sydänkohtaustani. Toipumistani. Lääkäreiden mukaan se on varsinainen ihme. Ihmiset kotipaikkakunnallani ovat kiinnostuneita. Tarinani kuulemma inspiroi heitä.”

”Sydänkohtausko? Sellaiseenko sinä tyydyt? Vaikka tiedosasi on paljon mielenkiintoisempi tarina?”

”Mikä tarina?”

Nainen nojautui lähemmäs. ”Keith, me tiedämme, mitä sinä teit. Sinä ja ne kaikki muut. Kaksikymmentäkolme vuotta sitten. Joulukuussa 1969.”

”Joulukuussa 1969? Miten ihmeessä...? Keitä te olette?”

”Kohta selviää, keitä me olemme. Juuri nyt sinun on parasta kertoa, mitä tietoja olit suunnitellut antavasi sille toimittajalle Akronista.”

”En mitään. Aion kertoa sille naiselle toipumisestani. Siinä kaikki. En tule koskaan puhumaan mitään joulukuusta 1969. En siitä miksi olimme siellä, enkä siitä mitä olimme tekemässä. En kenellekään. Vannoin niin, ja minä pidän sanani. Edes vaimoni ei tiennyt siitä.”

”Et siis ole piilottanut tähän huoneeseen mitään asiakirjoja tai muistiinpanoja?”

”En tietenkään.”

”Sitten sinua ei varmaan haittaa, jos katselemme vähän ympärillemme.”

Nainen ei odotellut vastausta, vaan aloitti sängyn vieressä olevasta kaapista. Hän avasi sen oven ja penkoi miehen vara-

pyjamia, lehtiä ja kirjoja. Sitten hän siirtyi lattialla oven vieressä olevaan urheilukassiin. Siellä oli vaatekerta. Ei muuta. Seuraavaksi hän tutki kylpyhuoneen. Sieltäkään ei löytynyt mitään erityistä, joten hän käveli keskelle huonetta ja laittoi kädet lanteille. ”Enää yksi paikka tutkittavana. Sänky.”

Bridgeman ei liikahtanut.

”Tee se tyttäresi vuoksi. Ja tyttärentyttäresi. Ole hyvä. Olen nopea.”

Bridgeman tunsi pulssinsa kiihtyvän jälleen. Hän sulki silmänsä hetkeksi, veti henkeä ja pakottautui rentoutumaan. Hän työnsi lakanan syrjään, heilautti jalkansa patjalta alas ja liukui lattialle seisomaan. Hän katsoi tuolissa istuvaa naista. ”Saanko sentään istua? Olen sinua vanhempi ja minulla on jo toinen jalka haudassa.”

Nainen nosti anturia pitelevää sormeaan. ”Sori. Johto on liian lyhyt, jotta voisin siirtyä mihinkään. Jos haluat istua, käy ikkunalaudalle.”

Bridgeman kääntyi ja vilkaisi ikkunalaudaa. Hän harkitsi sille istahtamista, mutta naisten käskyjen noudattamisessa oli ollut jo aivan tarpeeksi, joten hän tyytyi nojaamaan sitä vasten. Hän seurasi, miten toinen nainen sai sängyn tutkittua. Nytkään ei löytynyt mitään.

”Joko uskotte minua?” Bridgeman kysyi.

Nainen otti taskustaan paperipalan ja ojensi sen Bridgemanille. Siinä oli lista nimiä. Niitä oli kuusi, ja ne oli kirjoitettu hauraalla ja harottavalla käsialalla. Bridgemanin nimi oli niiden joukossa. Hän tunnisti viisi muutakin nimeä. Varinder Singh, Geoffrey Brown, Michael Rymer, Charlie Adam, Neville Pritchard. Viimeisen nimen alapuolella oli symboli. Kysymysmerkki.

Nainen sanoi: ”Yksi nimi puuttuu. Kuka se on?”

Bridgemanin sydän ei enää jyskyttänyt. Nyt se tuntui olevan täynnä mutaa. Ikään kuin sillä ei olisi ollut voimaa pumpata verta hänen suoniinsa. Hän ei voinut vastata kysymykseen. Se

olisi ollut valan rikkomista. Hän oli vannonut, ettei koskaan paljastaisi pienintäkään yksityiskohtaa. Kaikki muutkin olivat tehneet niin silloin kaksikymmentäkolme vuotta sitten, kun oli tullut ilmi, mitä he olivat olleet tekemässä. Sitä paitsi nimi kuului henkilölle, joka oli koko ryhmän epäluotettavin. Parasta kaikille oli, että nimi pysyi poissa listalta.

Nainen ojensi Bridgemanille toisen valokuvan. Sekin oli hänen tyttärestään ja tyttärentyttärestään, jotka olivat puolimat-kassa suojatien yli. Kuva oli otettu auton tuulilasin läpi.

Bridgeman joutui käyttämään kaiken energiansa pystyäkseen hengittämään. Nainen halusi ainoastaan nimen. Paljonko sen kertominen haittaisi? Paljonkin, hän tiesi.

Nainen sanoi: "Lisäkysymys: Mitä tapahtuu huomenna? Tai ylihuomenna? Onko kuljettaja humalassa? Pettävätkö jarrut?"

Bridgeman sanoi: "Buck. Se puuttuva nimi. Owen Buck."

Nainen puisteli päätään. "Buck on kuollut. Hän kuoli syöpään kuukausi sitten heti laadittuaan tuon listan. Hänen nimensä ei siis ole se, joka tästä puuttuu. Hän sanoi, että on olemassa vielä kahdeksas nimi. Hän ei tiennyt, kuka se oli. Hän oli kuitenkin varma, että joku teistä muista tietäisi."

Bridgeman ei vastannut. Hän yritti sulatella kuulemaansa. Buckin oli täytynyt tulla tunnontuskiin. Hän oli aina höpöttänyt tekevänsä jotakin hölmöä. Se ei kuitenkaan selittänyt sitä, miksi hän olisi kertonut tälle naiselle, että listan lisäksi olisi olemassa vielä yksi nimi. Ehkä miehen mieli oli jo sumentunut. Ehkä hänen saamansa syöpälääkkeet olivat pehmentäneet hänen aivonsa.

Nainen sanoi: "Kuski saattaa herpaantua hetkeksi. Ehkä hän nukahtaa rattiin."

"Ehkä nimiä on lisää." Bridgeman sulki silmänsä. "Ehkä joku tietää sen. Joku noista muista. En kuitenkaan minä. En usko, että sellaista edes on."

Nainen sanoi: "Toivottavasti tyttärentyttärestäsi jää sen ver-ran jäljelle, että hänet voidaan haudata. Tai sitten ei."

Bridgeman taisteli saadakseen ilmaa. "Älkää. Olkaa kilttejä. Minä en tiedä enempää, vannon sen. Annoin jo Buckin nimen. En tiennyt hänen kuolleen. Olen ollut sairaana. Olen ollut täällä. Kukaan ei sanonut mitään. Jos tietäisin vielä jonkun nimen, kertoisin sen kyllä. Mutten tiedä, joten en voi."

"Kyllä voit. Sinun ei tarvitse sanoa sitä. Voit tehdä kuten Buck. Kirjoita se ylös. Hän antoi minulle kuusi nimeä. Sinun tarvitsee antaa vain yksi lisää."

Nainen poimi takintaskusta kynän ja ojensi sitä. Bridgeman tuijotti kynää hetken. Sitten hän otti sen ja lisäsi *Owen Buckin* listaan ylimmäiseksi.

Hän sanoi: "Tuo on ainoa tuntemani nimi. Olen pahoillani."

Nainen sanoi: "Oletko koskaan nähnyt lapsen arkkua, Keith? Jos et ole, en usko minkään valmistelevan sinua siihen, miten uskomattoman pieneltä sellainen näyttää. Erityisesti jos sen vieressä on täysimittainen arkku, jollaisessa tyttäresi tullaan haataamaan."

Bridgemanin polvet alkoivat täristä. Hän näytti olevan romahtamaisillaan.

Naisen ääni pehmeni. "Anna tulla, yksi nimi. Kaksi henkeä säästyy. Mitä vielä odotat?"

Bridgeman meni kasaan. "Buck oli väärässä. Muita nimiä ei ole. Ei ainakaan minun tietääkseni. Olin siellä kolmen vuoden ajan. En koskaan kuullut, että mukaan olisi palkattu ketään muuta."

Nainen tuijotti Bridgemanin pitkän tovin ja kohautti sitten olkiaan. Hän otti kynän ja paperinpalan ja työnsi ne takaisin taskuunsa. "Sitten tämä oli tässä." Hän ojensi kättään ja kosketti Bridgemanin otsaa. "Odotapa, sinulla on huono olo. Minä avaan ikkunan. Raitis ilma virkistää. En halua jättää sinua tällaisessa tilassa."

Bridgeman sanoi: "Ei onnistu. Tämän sairaalan ikkunoita ei voi avata."

"Paitsi tämän." Nainen nojautui Bridgemanin ohi ja painoi

kahvan alas. Ikkuna lennähti suuressa kaaressa ulospäin. Sitten nainen kopeloi jotakin sairaala-asunsa kauluksen alta, veti sieltä ohuen ketjun ja pujotti sen päänsä yli. Siitä roikkui ikkunan avain. ”Tässä.” Hän pudotti avainketjun Bridgemanin pyjamatakin rintataskuun. ”Lahja sinulle. Se muistuttaa sinua meistä, sillä et tule näkemään meitä enää koskaan, kuten lupasin. Vielä yksi juttu, ennen kuin lähdemme. Kysyit, keitä me olemme.” Nainen suoristi ryhtinsä. ”Nimeni on Roberta Sanson.”

Nainen anturi sormessaan nousi ylös tuolista. ”Minä olen hänen sisarensa Veronica Sanson. Morgan Sanson oli isämme. On tärkeää, että tiedät sen.”

Morgan Sanson. Nimi toi muistoja menneisyydestä. Ei kuitenkaan mitään mukavia muistoja. Bridgeman oli toivonut, ettei enää ikimaailmassa kuulisi noita neljää tavua. Hänellä meni hetki tajuta, mitä tämä kaikki tarkoitti, ja silloin hän työntyi irti seinän vierestä. Hän yritti luikahtaa Roberta Sansonin ohi, mutta yritys oli tuhoon tuomittu. Hän oli liian heikossa kunnossa. Tila oli liian ahdas. Ja siskokset olivat erittäin motivoituneita. Roberta astui askeleen ja tukki hänen pakotiensä. Hän tarttui miestä hartioista molemmin käsin, työnsi miehen takaisin ikkunalautaa vasten ja varmisti, että Bridgeman oli sopivasti avoimen ikkunan kohdalla. Veronica kumartui ja otti miestä sääristä aivan tämän nilkkojen yläpuolelta. Hän oikaisi itsensä, ja Roberta työnsi Bridgeman yritti potkia. Hän sätki ja kiemurteli. Roberta ja Veronica työnsivät lisää. He puskiivat varmuuden vuoksi vielä pari kertaa ja antoivat sitten painovoiman hoitaa loput.

2

Jack Reacher ei ollut koskaan aiemmin käynyt Rock Island Arsenalin asevarikolla Illinoisissa, mutta nyt hän sattui olemaan jo toinen sinne lähetetty sotilaspoliisin tutkija viimeisen kahden viikon aikana. Ensimmäinen vierailu oli koskenut ilmoitusta kadonneista M16-rynnäkkökivääreistä, mutta se oli osoittautunut vääräksi hälytykseksi. Tultuaan alennetuksi majurista kapteeniksi Reacher oli yksikkönsä uusin jäsen, joten hänelle oli osoitettu vähäpätöisempi tapaus. Varastoluettelon väärennys.

Ilmoituksen tehnyt kersantti oli Reacheria portilla vastassa. Miehillä oli kymmenisen vuotta ikäeroa. He olivat suurin piirtein samanpituisia, hieman alle kaksimetrisiä, mutta Reacher oli leveäharteinen ja raskarakenteinen, kun taas vanhempi mies oli laiha ja jäntevä, ja hänellä oli kalvakka iho ja kaidat kasvopiirteet. Mies ei voinut painaa kahdeksaakymmentä kiloa enempää, joten hänen täytyi olla lähes kolmekymmentä kiloa Reacheria kevyempi. Univormu näytti roikkuvan miehen päällä hieman, mikä sai Reacherin huolestumaan miehen terveydestä.

Tavanomaisten kohteliaisuuksien jälkeen kersantti johdatti heidät Ampumarata E:lle, joka sijaitsi tukikohdan länsilaidalla. Mies lukitsi taakse jäävän raskaan teräsoven ja jatkoi kohti latauspöytää, joka pisti esiin tilan takaseinästä. Pöydällä oli siistissä rivissä kuusi M16-rynnäkkökivääriä kahva oikealle ja piippu pois päin. Aseet eivät olleet uusia. Ne olivat viettäneet paljon aikaa kentällä. Se oli selvä. Niitä oli kuitenkin huollettu hyvin. Ne oli

äskettäin puhdistettu. Niitä ei ollut laiminlyöty eikä niissä ollut vaurioita. Mitään hälyttävää ei ollut nähtävillä. Mistään ei voinut päätellä, että aseissa olisi ollut mitään vikaa.

Reacher poimi pöydältä toisena vasemmalla olevan kiväärin. Hän tarkisti, että pesä oli tyhjä, ja tutki, näkyikö siinä vaurioita. Sitten hän työnsi lipkaan paikalleen. Hän siirtyi ampumapaikan suulle ja asetti aseensa kertatullelle. Hän veti ilmaa keuhkoihinsa, pidätti henkeään, odotti seuraavan sydämenlyönnin laantuvan ja painoi liipaisinta. Sadan metrin päässä radalla seisovan maali-hahmon kypärän punatähti meni kasaan. Reacher laski aseensa ja katsoi kersanttia. Miehen kasvoilta ei voinut lukea mitään. Ei hämmästyksi eikä pettymystä. Reacher ampui vielä viidesti nopeassa tahdissa. Terävät paukahdukset kaikuivat seinistä. Hylsyty rapisivat betonilattialle. Kohteen rintaan oli nyt kirjailtu siisti T-kirjain. Ammunta oli kuin suoraan oppikirjasta. Aseessa ei näyttänyt olevan mitään vikaa. Kersantilta ei tullut edelleenkään minkäänlaista kommenttia.

Reacher osoitti lipasta. "Kuinka monta?"

Kersantti vastasi: "Kuusitoista."

"Vietnamissako?"

"Kolmella komennuksella. Ei häiriöitä. Ellei se ole rikki..."

Reacher asetti tulenvalitsimen alimpaan asentoon. Sarjatullelle. Malli oli vanha, siltä ajalta, kun ei ollut siirrytty vielä kolmen laukauksen sarjoihin. Reacher tähtäsi kohteen massakeskipisteeseen ja lisäsi painetta liipaisimella. Vihreän muovihahmon olisi pitänyt räjähtää kappaleiksi. Kymmenen jäljellä olevan ammuksen olisi pitänyt repiä se riekaleiksi alle sekunnissa. Mitään ei kuitenkaan tapahtunut. Liipaisin ei liikkunut. Reacher asetti aseensa takaisin kertatullelle ja siirsi tähtäimen kohteen kasvoihin. Nenän virkaa toimittanut ulkonema repesi iskun voimasta kahtia. Reacher vaihtoi jälleen sarjatullelle. Taas-kaan mitään ei tapahtunut. Epäilykselle ei jäänyt sijaa. Liipaisin ei tässä asennossa liikkunut.

Reacher kysyi: "Ovatko kaikki samanlaisia?"

Kersantti nyökkäsi. ”Kaikki. Koko laatikollinen.”

Reacher käveli takaisin pöydän luo ja laski aseensa sen päälle. Hän poisti lippaan, tyhjensi pesän, työnsi purkutapit ulos, irrotti alarungon ja tutki sen sisäpuolta. Hän näytti sitä kersantille ja sanoi: ”Alarunko on väärän kokoinen. Siihen ei mahdu sarjatuli-
pidätintä. Lisäksi liipaisimen tapeille on vain kaksi reikää. Pitäisi olla kolme.”

Kersantti vastasi: ”Pitää paikkansa.”

”Tämä ei ole sotilasase. Joku vaihtoi alkuperäisen osan siviiliversioon. Se tekee aseesta vain puoliautomaattisen.”

”En keksi muutakaan selitystä.”

”Mistä nämä ovat tulleet?”

Kersantti kohautti olkiaan. ”Rekisteröintivirhe. Ne piti lähettää tuhottaviksi, mutta kahden laatikon kohdalla sattui jokin sekaannus, ja aseet päätyivät vahingossa tänne.”

Reacher katseli pöydällä olevia aseita. ”Nämä ovat siis jo täysin palvelleita?”

Kersantti kohautti jälleen olkiaan. ”Eivät minusta. Jos minulta kysytään, niiden kunto vastaa normaalia varakalustoa. Mitään tavallisuudesta poikkeavaa ei laatikkoja avattaessa huomattu. Purin ensimmäisen aseensa vasta kun sain ilmoituksen toimintahäiriöstä. Huomasin ongelman heti. Aivan kuten tekin.”

”Kuka päättää, mitkä aseet tuhotaan?”

”Erityisryhmä. Sen on uusi menettelytapa. Tilapäinen. Tois-
taiseksi sitä on jatkunut vuoden. Persianlahden sodan jälkimaininkeja. Sota antoi yksiköille hienon tilaisuuden päivittää kalustoaan. Ylimääräiseksi merkitty kalusto toimitetaan Persianlahdelta takaisin ja lähetetään arvioitavaksi. Tuliaseet kuuluvat meidän vastuullemme. Testaamme ja luokittelemme ne. Vihreä tarkoittaa täysin käyttökuntoista, ja ne otetaan talteen. Keltaiset ovat kohtuullisessa käyttökunnossa, ja ne myydään tai luovutetaan siviilipuolen aseturvallisuustoimintaan. Tämä ei tietenkään koske konetuliaseita. Punaiset taas ovat korjauskelvottomia, ja ne toimitetaan tuhottaviksi.”

”Tänne siis toimitettiin punainen laatikko, vaikka teidän oli tarkoitus saada vihreä?”

”Pitää paikkansa.”

Reacher mietti hetken. Selitys oli uskottava. Armeijalla ei selaista kalustoa ollutkaan, joka ei olisi joskus tullut lähetetyksi väärään paikkaan. Yleensä syyt olivat täysin viattomia. Kuten kersantti totesi, kyseessä oli ollut rekisteröintivirhe. Reacher kuitenkin pohti, voisiko asioilla olla laajempi yhteys. Olisiko tällä jotakin tekemistä niiden äskettäin varastetuiksi ilmoitettujen M16-kiväärien kanssa? Joku voisi helposti ilmoittaa täysin käyttökuntoiset aseet korjauskelvottomiksi, täyttää niiden laatikot oikealla määrällä mitä tahansa käsiin sattuvaa romua, lähettää ne murskaamoon tai poltettaviksi ja myydä aseet pimeillä markkinoilla. Virallisesti aseita ei enää olisi olemassa, joten kukaan ei etsisi niitä. Tämä oli aivan mahdollinen kuvio. Porsaanreikä, joka olisi syytä tukkia. Niin ei kuitenkaan ollut tässä tapauksessa käynyt. Reacher oli lukenut raportin. Tarkastus oli tehty ennalta ilmoittamatta. Se oli ollut varhaisaamun täsmäisku, ja perinpohjainen. Koko asevarikon kaikki aselaatikat oli avattu. Kaikissa oli ollut oikea määrä aseita. Edes linkkuveistä ei ollut puuttunut.

Kokonaista linkkuveistä...

Reacher kysyi: ”Milloin nämä vahingossa toimitetut aseet tulivat teille?”

Kersantti käänsi katseensa laskiessaan päiviä ja sanoi sitten: ”Viisitoista päivää sitten. Ja arvaan kyllä, mitä aiotte kysyä seuraavaksi. Ette tule pitämään vastauksesta.”

”Mitä minä aioin kysyä?”

”Miten voisitte jäljittää sen yksikön, jolla oli Persianlahdella nämä aseet hallussa ennen kuin ne lähetettiin takaisin.”

”Miksi minä sen haluaisin tietää?”

”Päätelläksenne, kuka varasti nuo alarungot. Jokuhan niitä varastaa, eikö totta? Ja myy. Jotta kaiken maailman jengiläiset pääsevät tekemään AR-15-kivääreistään täysautomaattisia. Persianlahti oli kätevä paikka osien vaihtamiseen. Virallisesti

joka ikinen klemmarikin on kirjoissa ja kansissa. Entä todellisuudessa? Eri yksiköillä on erilaiset systeemit. Muutamilla on jo tietokoneetkin. Suurin osa käyttää kuitenkin edelleen kynää ja paperia. Paperit joutuvat hukkaan. Ne kastuvat. Numerot kirjoitetaan väärin. Käsialoja on hankala lukea. Lyhyesti sanottuna teillä on paremmat mahdollisuudet onnistua myymään bikinejä mormonien hartauskokouksessa kuin jäljittää se laatikko.”

”Minullako ei mielestänne ole tulevaisuutta uimapuku-kauppiaana?”

Kersantti räpytteli silmiään. ”Anteeksi mitä?”

Reacher sanoi: ”Ei sillä väliä. Ei minua kiinnosta, kenellä nämä aseet olivat Persianlahdella, sillä ei näitä osia siellä varastettu.”

Roberta ja Veronica kuulivat tömähdyksen alhaalta kadulta. Ensimmäiset kauhistuneet huudot kantautuivat liikenteen taustamelun yli. Sitten sängynpäädyssä oleva sydänmonitori alkoi taas huutaa. Sen viivat olivat muuttuneet jälleen tasaisiksi. Näytössä oli luku 00. Ei sykettä. Tällä kertaa laite oli oikeassa. Ainakin jos kyse oli Keith Bridgemanista.

Roberta kääntyi käytävällä vasempaan ja suuntasi kohti kerroksen hissiaulaa. Veronica lähti oikealle ja kiersi hätäuloskäynnin portaikkoon. Roberta ehti alas ennen siskoaan. Hän käveli rauhassa aulan poikki kahvilan ja ilmapalloja ja kukkia myyvän kioskin ohitse ja jatkoi pääovista ulos. Korttelin verran käveltyään Roberta meni puhelinkoppiin. Siellä hän kiskoi käsiinsä muovikäsineet ja soitti American Airlinesin numeroon pyytääkseen tietoja lentoreiteistä ja aikatauluista. Seuraavaksi hän soitti United Airlinesille ja TWA:lle ja punnitsi eri vaihtoehtoja. Lopuksi hän heitti hanskat roskakoriin ja jatkoi matkaa seuraavan korttelin keskellä sijaitsevaan yleiseen parkkitaloon.

Kersantti johdatti Reacherin varastohuoneeseen, joka oli kyhätty alueen keskellä olevan suuren ja matalan rakennuksen kylkeen.

Tuuli oli voimistunut sillä aikaa, kun he olivat olleet ampumarakadalla, joten kersantilla oli vaikeuksia saada varaston teräsovea kokonaan auki. Reacherin mentyä sisään mies joutui taistelemaan saadakseen oven taas kiinni kaatumatta samalla itse kumoon. Lopulta kersantti sai oven kiinni ja pisti sen lukkoon. Tila oli sisäpuolelta kuusi kertaa kuuden metrin kokoinen neliö. Lattia oli paljasta betonia. Samoin katto, jota kannattelivat jollakin paakkuisella palonsuoja-aineella päällystetyt teräspalkit. Niiden viereen oli kiinnitetty metalliverkoin suojattuja loisteputkia. Oven pieleen oli asennettu puhelin, ja kaikki seinät olivat täynnä hyllyjä. Ne oli tehty harmaaksi maalatusta erikoistestistä. Jokaiseen hyllykköön oli kiinnitetty kyltti – Saapuva, Vihreä, Keltainen, Punainen – ja kirjoitusalue, jonka oikeasta yläkulmasta roikkui nippu papereita. Rakennuksessa ei ollut ikkunoita, ja voimakas öljyn ja liuottimien haju leijui ilmassa.

Hyllyillä oli aselaatikoita. Lyhyet olivat ylhäällä, pitkät alhaalla. Punaisiksi merkatuilla hyllyillä oli neljätoista laatikkoa. Reacher kiskoi yhden pitkistä laatikoista lattialle ja aukaisi sen. Hän nosti laatikosta M16-kiväärin. Se oli paljon huonommassa kunnossa kuin ase, jolla hän oli juuri ampunut. Se oli ilmiselvää. Hän purki aseensa, tutki sen alarunkoa ja pudisti päätään.

Hän sanoi: ”Tämä on alkuperäinen.”

Kersantti avasi toisen laatikon ja tarkasteli siitä löytämäänsä kivääriä. Sekin oli melko naarmuinen ja kärsinyt. Kersantti sanoi: ”Sama juttu.”

Jokaisen laatikon kylkeen oli maalattu numero. Reacher poimi kourasta punaisen hyllykön kirjoitusalueen ja tutki paperipinon viimeistä sivua. Sieltä selvisi, että hänen juuri aukaisemansa laatikon oli vastaanottanut henkilö, joka oli merkinnyt nimikirjaimikseen UE. Kersantin tarkastaman laatikon oli kuitannut DS. Reacher löysi ainoastaan yhden kirjainparin lisää: se oli LH. Hän etsi laatikon, jossa oli nimikirjainten kohdalle merkitty numero, poisti laatikossa olevasta aseesta alarungon ja näytti sitä kersantille.

Kersantti sanoi: "Napakymppi."

Reacher sanoi: "Tämän on kuitannut LH. Kuka se on?"

"Kersantti Hall. Tarkastustiimin johtaja."

"Kersantti Hall on nainen."

"Niin on. Kersantti Lisa Hall. Mitä..."

"Ovatko UE ja DS miehiä?"

"Ovat, mutta..."

"Eikä tiimissä ole muita naisia?"

"Ei, mutta en edelleenkään..."

Reacher kohotti kätensä. "Viisitoista päivää sitten otitte vastaan tänne vahingossa tulleen punaisen laatikon. Neljätoista päivää sitten meille raportoitiin, että tiloistanne oli varastettu M16-rynnäkkökivääreitä. Tutkimme asian. Niitä ei ollut varastettu."

"Kuulin ratsiasta. En ymmärrä näiden asioiden välistä yhteyttä."

"Ilmoitus tehtiin nimettömänä. Ääni oli kuitenkin naisen. Luin raportin."

"En edelleenkään..."

"Kersantti Hall huomasi laatikon kadonneen päivä sen jälkeen, kun se oli joutunut väärään paikkaan. Hän tiesi, että hänet voitaisiin sen avulla jäljittää, joten hän esitti tekaistun syytteen. Vakavan syytteen asevarkaudesta. Tutkijat tulivat juoksu-jalkaa paikalle, kuten hän oli olettanutkin. Kaikki laatikot avattiin, mukaan lukien hänen laatikkonsa. Etsittiin M16-kiväärejä. Kokonaisia. Juuri niitä löydettiin, ja juttu oli selvitetty. Mitään rikollista ei havaittu tapahtuneen. Ja jos varastetut alarungot satuisivat tulemaan päivänvaloon, Hall olisi juuri sopivasti todettu syyttömäksi minkäänlaisiin varkauksiin. Hän toivoi tutkijoiden tekevän saman johtopäätöksen kuin tekni. Peukaloidut aseet olivat palanneet Persianlahdelta juuri tuossa kunnossa."

"Ei. Tunnen Lisa Hallin. Hän ei tekisi mitään tuollaista."

"Paras varmistua asiasta. Missä hän on?"

"En tiedä, herra kapteeni."

”Ottakaa sitten selvää.”

”Herra kapteeni.” Kersantti kiiruhti seinälle kiinnitetyn puhe-
limen luo. Hänen jaloistaan nousi ilmaan kevyt pölypilvi. Hän
pyöritti numerot hitaasti, esitti tiedustelunsa ja sen tehtyään hän
sanoi: ”Ei palveluksessa tänään, herra kapteeni.”

Reacher sanoi: ”Jaaha. Missä hän majoilee?”

Veronica Sanson odotti sisartaan parkkitalon neljännessä ker-
roksessa. Hän seisokeli sinisen tila-auton vierellä. He olivat
varastaneet sen Chicagon O’Hare-lentokentän pitkäaikaispar-
kista heti kaupunkiin saavuttuaan kaksi päivää aiemmin. Roberta
nyökkäsi tervehdykseksi ja avasi auton peräluukun. Kummatkin
pitivät vuoroin vahtia, kun toinen kyykisteli takapenkkiä välissä
ja vaihtoi vaatteita. Sairaalavaatteet otettiin pois, ja tilalle puet-
tiin farkut, lenkkarit, paidat ja bleiserit. Kaikki yksinkertaisia ja
arkisen näköisiä vaatekappaleita. Pukeuduttuaan siskokset hala-
sivat toisiaan, noukkivat halvat kangaskassinsa kapeasta tavana-
tilasta, pyyhkivät sormenjälkensä autosta ja lähtivät kohti eri
uloskäyntejä. Roberta suuntasi länteen päin. Hän työntyi shop-
pailija- ja turistilaumojen välistä ja jatkoi matkaa suurten näyte-
ikkunoiden, toimistotilojen ja kahviloiden ohi, kunnes pääsi
Clark and Laken metroasemalle. Veronica taas lähti kohti ete-
lää ja käveli Rooseveltin asemalle, missä oranssi linja nousi esiin
tunnelista ja jatkoi matkaa maan pinnalla.

Reacher piti Rock Islandin asevarikon kersantista. Hän piti miestä
kohtuullisen terävänä. Kohtuullisen kokeneena. Kohtuullisen
kyvykkäänä ennakoimaan, minkälaiseen pulaan hän joutuisi,
mikäli Hall saisi jotenkin tietää olevansa epäilyksenalaisena.
Reacher oli kuitenkin varovainen mies. Hän oli oppinut jo kauan
sitten, että oli vaarallista yliarvioida ihmisiä. Uskollisuus omalle
yksikölle voi painaa enemmän kuin kuuliaisuus jotakin vierasta
ihmistä kohtaan. Varsinkin jos tuo vieras on sotilaspoliisi. Hän
teki siis selväksi, mitä sellaisista puheluista seuraisi, joita mie-

hellä saattaisi olla kiusaus soittaa. Hän ei jättänyt mitään arvailujen varaan. Sen jälkeen Reacher varasi itselleen auton tukikohdan varikolta ja lähti etsimään tietä Hallin kotiosoitteeseen.

Hall asui viimeisessä pienessä taloryppäessä, joka levittäytyi joen rantaan noin kuuden kilometrin päässä asevarikon pääporteilta itään. Hänen talonsa oli pieni ja siisti. Sitä rakennettaessa oli tehokkuus ollut etusijalla, Reacher pohti. Ei mitään turhaa koreilua. Ei vaivalloista puutarhanhoitoa. Reacher koputti ovelle, mutta kukaan ei tullut avaamaan. Ikkunoissa ei näkynyt merkkejä asukkaista, ei etu- eikä takapuolella. Sisällä näkyi ai-noastaan kokoelma vaatimattomia huonekaluja ikään kuin joku olisi kalustanut kotinsa näyttämään jonkin halpakuvaraston mainokselta. Mitään henkilökohtaista ei näkynyt. Ei valokuvia, ei koristeita. Ei mitään sellaista rihkamaa, jolla ihmiset yleensä yrittivät saada kotiinsa omaleimaisuutta. Reacher ymmärsi sen hyvin. Neljää West Pointissa viettämäänsä vuotta lukuun ottamatta Reacher oli siirtynyt jatkuvasti tukikohdasta toiseen. Puoli vuotta siellä, puoli vuotta täällä. Eri maissa. Eri maanosissa. Ei koskaan niin pitkään, että paikka olisi tuntunut kodilta. Ensin lapsena, kun hänen isänsä oli ollut merijalkaväen upseeri. Sitten aikuisena ollessaan itsekin upseeri. Ehkä Hall oli kokenut saman. Ehkä hänkin odotti seuraavaa komennusta eikä halunnut käyttää aikaa ja energiaa paikkaan, jonka tiesi taas pian jättävänsä taakseen. Tai ehkä hänellä oli jokin muu syy olla valmiina poistumaan kiireellä.

Reacher käveli takaisin lainaamalleen autolle ja asettui odotamaan. Häntä ei huolettanut se, kuinka paljon aikaa tähän menisi. Hän oli kärsivällinen mies. Häntä ei tarvittu missään muualla. Hänellä oli luonnollinen taipumus kahteen eri olo-tilaan. Äkilliseen räjähtävään toimintaan tai lähes katatoniseen liikkumattomuuteen. Haasteellisempaa hänelle oli toimia niiden välimaastossa, ja suuri osa armeijaelämästä kului nimenomaan turhissa kokouksissa, katselmuksissa ja tehtävänjaossa.

3

Puhelin soi itärannikolla kello yhdeksän illalla, eli kahdeksalta keskisen aikavyöhykkeen aikaa siellä, mistä puhelu soitettiin. Täsmälleen sovittuun aikaan.

Puheluun vastattiin välittömästi.

Numeron pyörittänyt mies sanoi: ”Toinen kuollut. Keith Bridgeman. Vakava päävamma, jonka aiheutti putoaminen potilashuoneen ikkunasta Chicagon United Medical -sairaalan kahdennestatoista kerroksesta. Mies oli ollut siellä toipumassa sydänkohtauksesta. Hän ei ollut vielä aivan selvillä vesillä, mutta paranemaan päin. Hoitajien kiertäessä pari tuntia aiemmin mies oli ollut aivan kunnossa. Ei merkintöjä vierailijoista tai ulkopuolisista kontakteista. Poliisi on kahden vaiheilla, itsemurha vai onnettomuus. Miehen on täytynyt itse avata ikkunan lukitus – avain oli edelleen hänen taskussaan – mutta mitään viestiä ei löytynyt. Siinä kaikki tällä haavaa. Lisää kello 08.00.”

”Selvä.” Puheluun vastannut mies sulki puhelimen.

Virallisesti heidän käyttämäänsä puhelinlinjaa ei ollut olemassa. Se oli yksi Pentagonissa sijainneista puolustusministeriön salaisista linjoista. Rakennuksessa oli satoja sellaisia. Ehkä jopa tuhansia. Niistä ei jäänyt mitään merkintöjä, ei soitetuista eikä vastaanotetuista puheluista. Juuri tullutta puhelua ei olisi koskaan pystytty jäljittämään. Sitä ei olisi koskaan voitu yhdistää seuraavaan tästä samasta salaisesta numerosta soitettuun puheluun, mutta Pentagonin mies käveli silti ulompaan toimisto-

huoneeseen. Vanhoista tavoista oli vaikea päästä eroon. Hän nosti toisen puhelimen luurin ja pyöritti ulkomuistista numeron. Numero ei ollut missään ylhäällä. Sitä ei ollut luettelossa. Se ei ollut virallisesti käytössä.

Pentagonin miehen puheluun vastattiin kuuden kilometrin päässä erään talon työhuoneessa. Talo sijaitsi Georgetownissa Washingtonissa, ja puheluun vastasi Charles Stamoran, Amerikan yhdysvaltain puolustusministeri.

Pentagonin mies toisti sen, mitä hänelle oli hetkeä aiemmin kerrottu. Sanasta sanaan. Neutraalilla äänellä. Lyhentämättä. Kommentoimatta. Stamoranin vaatimaan tapaan.

”Ymmärrän”, Stamoran sanoi Pentagonin miehen vaiettua. ”Odota hetki.”

Stamoran laski luurin pöydän kuluneelle nahkapinnalle, käveli huoneen poikki ikkunaan ja kurkisti kiinni vedettyjen verhojen välistä ulos. Hän katseli nurmikentän yli sen toisella puolella päilyvää lammikkoa ja lammen takana nousevaa muuria, ajatteli kaikkia tunnistimia, ansalankoja ja kätettyjä kameroita ja punnitsi juuri kuulemaansa. Hän vastaanotti raportteja kaikenlaisista aiheista kaiken aikaa. Se kuului työnkuvaan. Eräs erityinen hänelle toimitettu selonteko oli lista merkittävistä kuolemantapauksista. Vieraiden maiden johtajien, eri asevoimien avainhenkilöiden ja terrorismista epäiltyjen henkilöiden kuolemista, niin ystävien kuin vihollistenkin. Pähkinänkuoressa kaikista sellaisista kuolemista, jotka voisivat järkyttää geopolitiittista tasapainoa. Kuivakkaa lukemista, kaiken kaikkiaan. Työhön kuuluvana luontaisetuna hän sai kuitenkin lisätä listaa varten seurattavien henkilöiden joukkoon muutaman nimen. Aivan epävirallisesti. Ihmisiä, joita kohtaan hän tunsii henkilökohtaista mielenkiintoa. Yksi näistä oli ollut mies nimeltä Owen Buck. Mies oli kuollut neljä viikkoa aiemmin syöpään. Siinä ei ollut mitään epäilyttävää. Itsessään. Sitten toinenkin hänen listallaan ollut mies oli kuollut. Varinder Singh. Saanut sähköiskun kylvyssä. Kasettisoitin oli päätyntyn veteen miehen seuraksi. Johto

seinässä. Poliisin mukaan oli fifty-fifty, oliko kyseessä itsemurha vai onnettomuus. Ja nyt Keith Bridgeman oli kuollut. Hänkin oli ollut listalla. Samaten fifty-fifty. Tällaiset yhteensattumat Stamoranin nenä haistoi erehtymättä. Se oli helvetin varma.

Stamoran palasi puhelimen luo ja tarttui taas luuriin. ”Annan sinulle kolme nimeä. Geoffrey Brown, Michael Rymer, Charlie Adam. He ovat jo listallani. Haluan heidät tarkkailuun, kellon ympäri. Välittömästi. Lähetä parhaat voimat. Kuka tahansa, joka vilkaiseekin näihin miehiin päin, on pantava telkien taakse ennen kuin hän ehtii silmäänsä räpäyttää. Eristysselliin. Eikä kukaan pääse lähellekään ennen kuin lähetän jonkun kuulustelemaan heitä.”

”Tarkkailemmeko salassa, vai saavatko tarkkailijat ottaa kontaktia ja ilmaista aikeensa?”

”Täysin salassa, tarkkailette ainoastaan. Nämä miehet ovat salaisen palvelumme veteraaneja. Jos he alkavat epäillä meillä olevan syytä vahtia heitä, he katoavat nopeammin kuin lupauksistaan tilille pantu poliitikko.”

”Selvä.”

”On vielä neljäs nimi. Neville Pritchard. Hänkin on listallani. Hänet haluan turvasäilöön. Kaikkein riskittömimpään paikkaan, joka meiltä löytyy. Mahdollisimman kauas. Nyt. Tänä iltana. Viipymättä.”

Stamoran laski luurin pidikkeeseen ja käveli takaisin ikkunaan. Kolme miestä oli kuollut. Kolmea muuta vahdittaisiin. Yksi pantaisiin turvasäilöön. Jäljelle jäi siis yksi ihminen. Hänen nimensä ei ollut listalla. Stamoran tietenkin tiesi sen. Niin tiesi myös Pritchard, mutta ei kukaan muu. Stamoranin oli pakko saada pidettyä asia pimennossa. Hänen kaksikymmentäkolme vuotta säilyttämänsä salaisuus oli sen varassa.

Stamoran käänsi huomionsa Pritchardiin. Hän yritti nähdä mielessään miehen kasvot. Niin monen vuoden jälkeen se ei ollut helppoa. Tutumpi hänelle oli miehen luonteenlaatu.